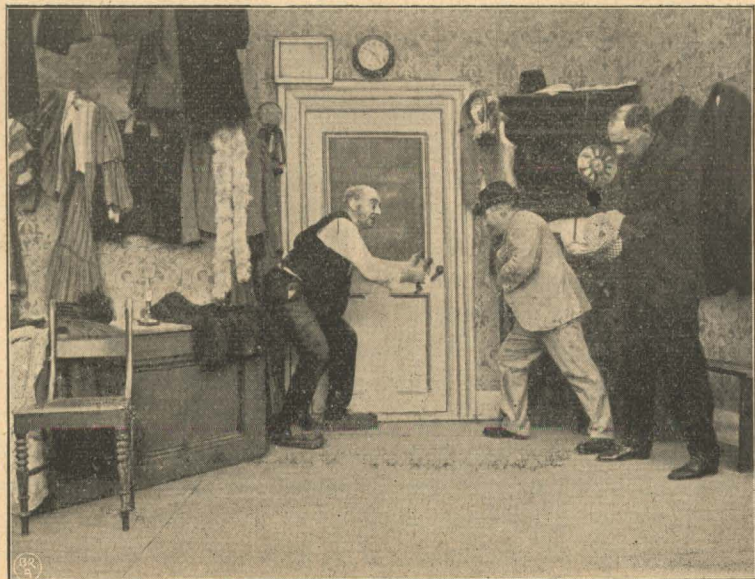

Slavehandlernes Flugt

af „Fotorama“s Originalserie: „Den hvide Slavehandel“.
Forbryderkomedie i 34 Afdelinger.

1910

Hovedpersonerne:

Wallerstein . . . }
Goldschmidt . . . } Slavehandlere.

Spillet af
„Fotorama“s sædvanlige Personale.

Med sagkyndigt Blik.

Slavehandlerne gør Udvalg.

Det er en Art „Bureau“ for den mindre fine Geschäft. De to Slavehandlere vurderer og takserer den Masse af indkomne Billetter og Fotografier, som deres lokkende Avertissementer har skaffet dem. Medens den ene af d'Herrer har nok at gøre med pr. Skrivemaskine at give de udvalgte af Bunken Svar paa deres Billetter og nærmere Instrukser for Afrejsen fra London, mønstrer den anden med Kendermine Dameportrætterne. Lidt efter, da de sammen vil forlade Værelset, hvor de har lejet sig ind, og vil gemme hele Korrespondancen ned i de aflaaede Skrivebordsskuffer, falder et enkelt Brev paa Gulvet, uden at de bliver opmærksomme derpaa. Denne lille Tildragelse bliver skæbnsvanger.

Da Værtinden noget efter kommer ind for at gøre i Stand i Værelset, opdager hun Brevet, og den kvindelige Nysgerrighed fornægter sig ikke. Hun læser det — men hun forstaar ikke ganske dets Mening. Der gaar dog en Anelse gennem hende. En Anelse om, at det vist er et Par fordægtige Fyre, hun har boende hos sig. Men netop som hun staar med Brevet i Haanden og spekulerer over dets Indhold, bliver hun overrasket deri af den ene Logerende, som er vendt tilbage efter sine Handsker, han har glemt. Han er straks klar over, at der er Ugler i Mosen, men bevarer dog Roen og ser truende paa Værtinden, da han

I dobbelt Ild.

tager Brevet fra hende og stikker det i Lommen. Hun staar og ser himmelfalden efter ham — hun er ligesom bleven vis i sin Sag: det

Politiet underrettes.

En Undersøgelse.

hænger ikke rigtig sammen med de to. Og da hun vil have Orden i Tingene, gaar hun straks til Politiet og forklarer sin Mistanke.

En kilden Situation.

En Undersøgelse.

Resultatet af Anmeldelsen bliver, at en Opdager følger med hende tilbage. Og medens hun holder Vagt ved Døren, foretager Opdageren en Undersøgelse af Skrivebordets Skuffer. Han er hurtig paa det rene med af hvilken Art, de to Logerendes „Forretningsvirksomhed“ er, og det er med et veltilfreds Sind, han stikker en Del af Brevene i Lommen og begiver sig tilbage til Politistationen, hvor han sætter sine Kolleger ind i Sagen og faar et Par Betjente med sig tilbage.

Da de to Slavehandlere vender hjem og opdager, at der har været næsvisse Fremmede i deres Værelse, forstaar de, at det nu gælder om at komme bort pr. Ekspres. Men netop som de skal forlade Værelset, kimer Entréklokken, og lidt efter sprænger Politimændene ind til dem med løftede Revolvere. Der hjælper ingen kære Mo'r og ingen falsk Forstillelse. De maa med som Arrestanter.

Stoppet i Farten.

Efter dette heldige Kup skynder Politimanden sig til Havn, hvor den store Dampner netop ligger parat til Afsejling. Ombord befinder sig en Mængde unge Piger — de samme, som de to arresterede Slavehandlere havde faaet i deres Garn. Det bliver nu Politimandens ingeniørlunde lette Sag at forklare disse forskræmte unge Piger, at de har

En forhindret Udenlandsrejse.

Gensynet i Retten.

været Genstand for et Bedrag, og at de maa gaa fra Borde igen og som Vidner i Retslokalet være Retfærdigheden behjælpelig med at skaffe Lys i Sagen.

Et Gensyn i Retten.

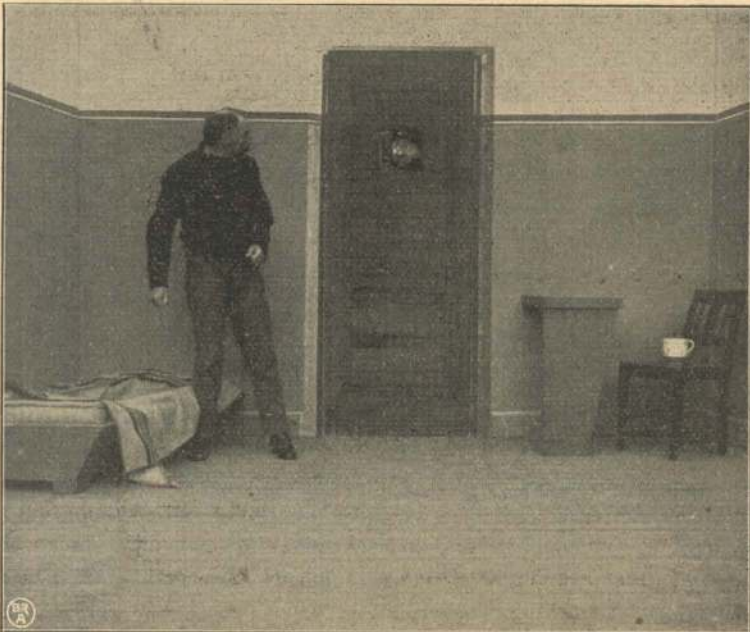
Vi præsenteres nu atter for de to Slavehandlere, som absolut ikke er lige forhærdede. Det viser sig hurtig under Konfrontationen med de unge Piger. Medens den ene frækt nægter alt, knækker den anden en Stund ganske sammen ved Synet af de mange lynende Kvindeøjne. Som Arrestanter føres de derpaa begge ud.

Bag Laas og Slaa.

De vilde imidlertid ikke være de to internationale Forbrydere, de er, dersom de ikke fra samme Øjeblik tænkte paa en gunstig Lejlighed til Flugt. Længe varer det da heller ikke, før Lejligheden byder sig. Den mest forhærdede af dem har faaet en Stump Jern smuglet ind i Cellen, og da Fangevogteren en Aftenstund kommer ind i Cellen til ham, henleder han Vogterens Opmærksomhed paa Sengen og slaar ham derefter ned bagfra med sin Jernstump. Den første Dør ud til Friheden staar dermed ham og Kammeraten aaben — og de er ikke sene til at

Vejen til Friheden.

Et uventet, men kendt Ansigt.

Den sidste Forhindring passeres.

benytte sig deraf. Takket være en Embedsmands Søvnighed lykkes det dem ogsaa at slippe ud af Fængslet ved at springe over den høje Fængselsmur.

Hos en gammel Bekendt.

Deres Skridt retter de mod en Marskandiserkælder i det berygtede Whitechapel, hvor en Jøde — en gammel Bekendt fra tidligere Bedrifter — bor. Hos ham faar de skiftet Klæder, ligesom de forsynes med Kontanter for en Tid. Jøden véd formodentlig, at han altid kan gøre Regning paa Gentjeneste. (Se Titelbladet, 1ste Side).

„Blinde Passagerer“.

Og saa af Sted. I den sene Nat lykkes det dem at komme ombord i en Fragtdamper, som gaar til Hamburg. Og ved Ankomsten hertil lykkes det dem lige saa ubemærket at slippe fra Borde. Lidt efter er de forsvundne i den store By. Kort Tid efter finder vi dem hos en Herreekviperingshandler i en af Hamburgs snævre Gader. Her bliver

Damperen entres.

I en af Hamburgs Smaagader.

Som Gentlemen udenfor Hamburgs Hovedbanegaard.

En Bier paa „Alsteren“ forinden Afrejsen.

de ved Hjælp af Jødens Pengesedler forandrede fra Lazzaroner til fine Gentlemen. I denne Forklædning nyder de en Stund Livet ved en Bier i „Alsteren“ og fortsætter saa Flugten — med Danmarksekspressen, vel vidende, at Danmark er noget af et Eldorado for Folk, som ikke gerne gnider sig for tæt op ad Retfærdigheden. Ved en mindre Provinsby i Jylland stiger de foreløbig ud.

Telegrafafen arbejder.

Imidlertid har man forgæves søgt Flygtningene i London. Telegrafafen sættes i Bevægelse Verden over, og da man mener, at de — som saa mange andre Stortyve før dem — er flygtet til Danmark, allarmes nu alle Politimyndighederne dér i Landet. Saadan gaar det til, at den danske Telegrafist modtager den telegrafiske Efterlysning efter Slavehandlerne, faa Minutter før den ene af de efterlyste gennem „Indleveringen“ ved Døren overleverer Telegrafisten et Telegram til Jøden i Whitechapel. De er komne i Betryk for Penge. Telegrafisten, som er af dem, der baade kan stave og lægge sammen, sætter hurtig

Telegrafisten gør en Opdagelse.

de to Telegrammer i Forbindelse med hinanden og begiver sig sporensstregs til Byens Politi.

En besværlig Anmeldelse.

Men det er ingen let Sag at rive de stedlige Betjente ud af deres interessante „66“. Først efter megen Tort og mange Genvordigheder for sin gode Vilje, lykkes det ham at faa gjort den overordnede Politiasistent interesseret i Sagen. Assistenten vil dog have nogen Vished for, at Telegrafisten har Ret i sin Antagelse om, at de efterlyste Forbrydere gør Byen den Ære at gæste den, og han begiver sig derpaa i Selskab med Telegrafisten hen paa det mindre Hotel, hvor de to Flygtninge er taget ind. Ved et Bord i Baggrunden sætter de sig og iagttaget Flygtningene, som i Ro og Mag sidder og læser de sidste Aviser ved et andet Bord. Pludselig giver det et Chok i den ene af de to. I sin Avis har han fundet en Artikel, som i særlig Grad synes at interessere ham. Og den interesserer ogsaa den anden, da han viser ham

En ubehagelig Avisartikel.

den. Da de lidt efter forsvinder op paa deres Værelse for at tænke over Sagerne, kaster Politimanden og hans Ledsager sig over den paa-gældende Avis. Deres Øjne fanger snart følgende fremhævede Overskrift:

Den hvide Slavehandel.

To Slavehandlere paa Flugt.

Har de gemt sig i Danmark?

Stor Ducør udlovet!

Og det er med et forstaaende og tilfreds Smil, at de to Opdagere forlader Hotellet. „Næste Morgen“, siger Politiassistenten, „er de mine Mænd“. Og da han næste Morgen stiller med sine humoristiske Betjente og tager de efterlyste Flygtninge paa Sengen i Hotellet, er det med ikke ringe Stolthed, han hører Haandjærnene klappe sammen om

En Begivenhed paa Hotellet.

Haandleddene paa de to internationale Forbrydere, som har gjort Byens Politi den store Ære at lade sig fange dér. Flygtningene er mindre fornøjede. For dem er Situationen jo ogsaa en anden. Den eventyrlige Flugt er endt. Nu gaar Turen tilbage til Udgangspunktet og til den ventende Straffeanstalt. Retfærdigheden bærer, som bekendt, ikke Sværdet forgæves.

Levende Billeder

Løvebiografen.

Løvebiografen foreviste igaar en ny Film, der skyldes Hr. Axel Breidahl og hedder *Blandt københavnske Apacher* med Undertitlen *Moderne Folkeskuespil fra Vragen af Storstadslivet.*

Storstadslivets Vrangsider er jo efterhaanden blevne præsenterede i saa mange levende Billeder, at selv ældre, indfødte Københavnerne er blevne overraskede ved at se, hvor lidt de kendte deres egen By. Heldigvis er Verden knap saa sort, som Filmsforfatterne gør den til, men det udelukker ikke, at Hr. Breidahls Folkeskuespil virker meget underholdende ved den lange Række afvekslende Optrin, i hvilke Heltinden, en Cigararbejderske, omtumles, før hun endelig forenes med den unge Fabrikants Søn. Nogle Interiører med natlige Sold er meget livfuldt satte op, og Fru Christel Holch — som bekendt en af Aarhus-scenens talentfulde Unge — gør et meget sympatisk Indtryk som Cigararbejdersken. Den sidste Tredjedel af Folkeskues-

spillet beherskes dog af Hr. Frederik Buch, der som en godmodig Vagabond udfolder en overordentlig vellykket Komik.

Politiken 28-3-1911.